

איך הפכתי...?

העצב שלה נפל מהמרפסת ונשבר. היא הייתה זקוקה לעצב חדש. כשלוויתי אותה לשוק, מחירי העצב היו דמיוניים, אז המלצתי לה לקנות עצב משומש. מצאנו עצב במצב טוב, אם כי ניכר עליו שהתרחב קלות. הוא היה שייך, כך סיפר לנו המוכר, למשורר צעיר שהתאבד בקיץ שעבר. העצב מצא חן בעיניה והחלטנו לקחת אותו. התמקחנו עם המוכר על המחיר והוא אמר שאם נקנה את העצב, הוא יוסיף לנו מתנה בחינם: קצת חרדות משנות השישים. לבסוף הגענו להסכמה ושמחתי מאוד מהחרדות האלה, שלא היו בתכנון שלנו. היא הבחינה בשמחה שלי ואמרה "הן שלך". לקחתי את החרדות בתיק והלכנו. בערב נזכרתי בחרדות, הוצאתי אותן מהתיק והפכתי אותן. הן היו מאיכות טובה ובמצב טוב למרות שניכרה עליהן חצי מאה של שימוש. המוכר בוודאי לא ידע מה ערכן, אחרת לא היו נותן לנו אותן בחינם עם קניית עצב ירוד של משורר צעיר. מה שהכי שימח אותי בהן היה שהן היו חרדות קיומיות, עשויות במקצוענות עילאית ומלאות בפרטים קטנים ויפהפיים, והן בוודאי היו שייכות לאינטלקטואל עם ידע אנציקלופדי או לאסיר לשעבר. התחלתי להשתמש בהן ועד מהרה נדודי השינה הפכו לחבריי הטובים וליוו אותי בכל יום. נהייתי תומך נלהב בשיחות השלום, חדלתי לבקר את קרוביי וספרי זיכרונות החלו להתרבות על מדפי ספרייתי. אני כמעט ולא מביע עוד את דעתי, אנשים הפכו יקרים לי יותר מהמולדת והכל החל לשעמם אותי. אך מה שעורר יותר מכל את תשומת ליבי היה שהפכתי למשורר.

Ghayath Almadhoun

Translation: Idan Barir